

rozumu §u 82 tr. zák. jakýkoliv předmět, který — jsa vhodným prostředkem ke způsobení újmy na těle a zvyšuje útočnou schopnost pachatelovu — stupňuje vážnost útoku nebo vyhrůžky a znesnadňuje zdolání odporu pachatelem zahájeného neb opovězeného nad míru, která jest dána, omezí-li se pachatel pouze na své tělesné síly. Netřeba se šířiti o tom, že se ke způsobení škody na těle hodí a že jest proto zbrani i vědro, zejména při úderu na hlavu, jakým podle rozsudečného zjištění Heřma P-ová strážníkům hrozila.

Názor, vyslovený zástupcem zmáteční stížnosti při veřejném roku zrušovacím, že by nanejvýše mohlo jíti o pokus, jenž prý podle zákona tu není možný, nemá opory v zákonu, pokud se týče ve skutkových zjištěních nalézacího soudu. Nehledíc ani k tomu, že podle toho, jak skutková podstata je zákonem vymezena, pokus není pojmově vyloučen ani při zločinu podle §u 81 tr. zák., ani při témže zločinu kvalifikovaném podle §u 82 tr. zák. (jenž neobsahuje zvláštní skutkové podstaty), — není tato námitka v souzeném případě na místě již proto, že podle skutkových zjištění napadeného rozsudku jest nad vši pochybnost zřejmo, že čin byl dokonán.

Čís. 2377.

Podnikatel stavby jest povinen (§ 335 tr. zák.) postarati se o to, by dříve, než se začne pracovati, bylo lešení řádně prohlédnuto co do své bezpečnosti a spolehlivosti.

(Rozh. ze dne 15. května 1926, Zm II 101/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 26. ledna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmátečnosti čís. 4, 5 a 9 písm. a) §u 281 tr. ř., je však ve všech směrech bezdůvodnou. Rozhodovací důvody soudu první stolice shledávají příčinu nehody Viléma S-a v tom, že nebylo šetřeno předpisů moravského stavebního řádu, podle něhož nutno vždy před použitím lešení provésti jeho prohlídku, zda vyhovuje a jest bezpečné, a nedbalost stěžovatele jako stavitele v tom, že ani sám lešení před jeho postavením, správně použitím neprohlédl, ani se nepostaral o náležitý dozor, t. j. (jak z dalších rozhodovacích důvodů zřejmo), neustanovil způsobilého dozorce, jemuž náleželo, by v zastoupení stěžovatele jako stavitele provedl prohlídku lešení tomuto zvláštními předpisy uloženou. Předdeslati dlužno, že tyto zvláštní předpisy předpokládané nalézacím soudem, nejsou obsaženy v moravském stavebním řádě, nýbrž v nařízení ministra obchodu ve shodě s ministrem vnitra ze dne 7. února 1907, čís. 24 ř. zák., jímž se vydávají předpisy

pro uvarování úrazů a na ochranu zdraví dělníků při živnostenském provádění pozemních staveb. Toto nařízení obsahuje mezi předpisy k zamezení úrazů v §u 12, nadepsaném »Jak lešení mají býti ohledávána« ustanovení, že lešení nutno alespoň každých čtrnáct dní, zejména však po vichru a po každé delší stavební přestávce znalecky prohlédnouti, a že shledané vady mají býti před počátkem práce odstraněny. Z toho plyne, že podnikatel se musí postarati o to, by dříve, než se začne pracovati, bylo lešení řádně prohlédnuto co do své bezpečnosti a spolehlivosti. Že tento předpis platí povšechně a zejména i pro lešení, zřízená k takovým účelům, jako v souzeném případě, plyne jasně nejen ze znění úvodní věty onoho nařízení, podle níž dlužno předpisů těch šetřiti při živnostenském provádění pozemních staveb a jiných stavebních prací s nimi souvislých, bez újmy příslušných ustanovení stavebních řádů, nýbrž zejména též z ustanovení §u 13, že takových (visutých, ř e b ř í k o v ý c h a visacích) lešení smí býti užíváno toliko k takovým pracím, které nevyžadují hromadění dělníků a materiálu, tedy toliko k n a t ě r a c k ý m pracím, barvení a pod. Předpoklad nalézajícího soudu, že jsou tu zvláštní bezpečnostní předpisy, jichž bylo v souzeném případě šetřiti, zůstává tudíž v podstatě nedotčen. Ostatné, i kdyby takových výslovných předpisů nebylo, bylo by nutno tvrditi, že ona povinnost stavitelova je samozřejmá, protože plyne z povahy věci a možné následky případného opomenutí v tomto směru jsou pro každého, jmenovitě pak pro odborníka snadno seznatelné.

Čís. 2378.

Obhájce požívá výsady §u 152 čís. 2 tr. ř. od okamžiku, kdy strana, již hrozí trestní stíhání, obrátí se naň o radu, nikoliv teprve od doby, kdy byl formálně zřízen obhájcem.

(Rozh. ze dne 17. května 1926, Zm I 135/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 16. listopadu 1925, jímž uznal, že Dr. Richard M. není sproštěn povinnosti k vydání svědectví a že podle §u 160 tr. ř. lze ho po případě k vydání svědectví donutiti, a dalšími opatřeními okresního soudu v Karlových Varech u provádění tohoto usnesení porušen byl zákon v ustanovení §u 152 čís. 2 tr. ř. Ono usnesení a na něm spočívající usnesení okresního soudu v Karlových Varech, jímž uložena byla advokátu Dru Richardu M-ovi pro odepření svědectví podle §u 160 tr. ř. pokuta 50 Kč, jakož i toto usnesení potvrzující nález krajského soudu v Chebu ze dne 14. prosince 1925 se zrušují a okresnímu soudu se nařizuje, by v trestním řízení o obžalobě Anny K-ové, upuště od svědeckého výslechu Dra Richarda M-a ve smyslu návrhu soukromé obžalobkyně, dále pokračoval.